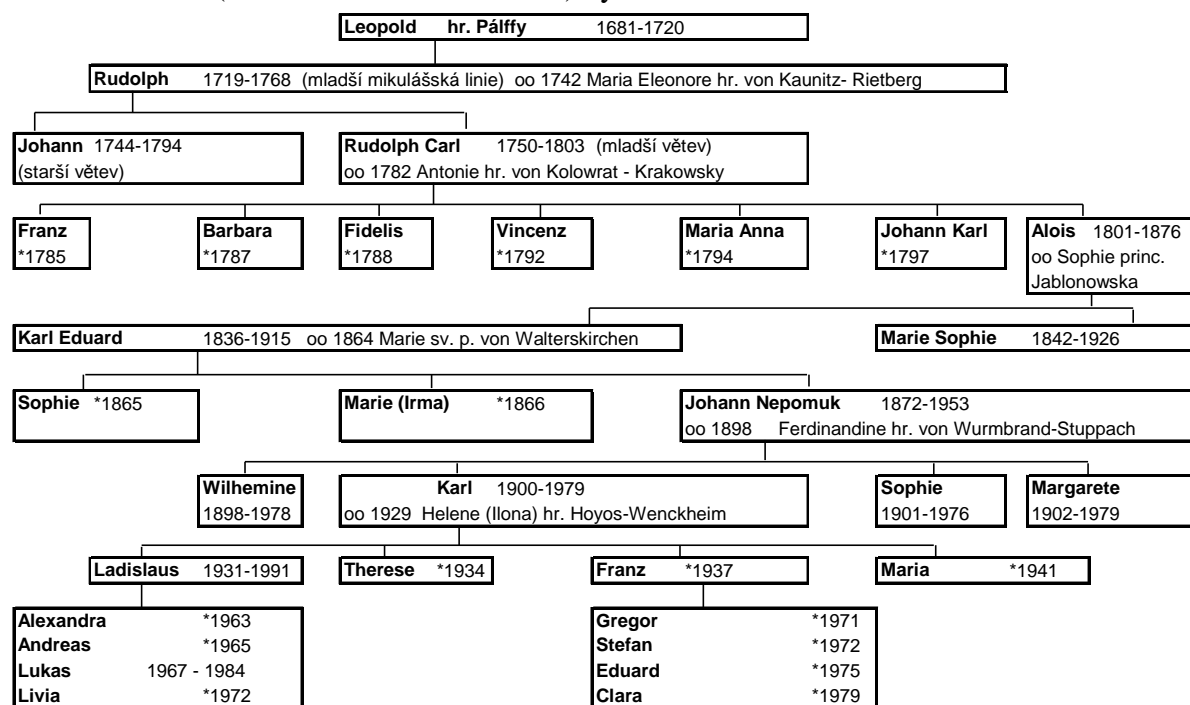

Starobylý maďarský rod Pálffy, existující snad již v 11. století, nevlastnil panství pouze v Maďarském království (např. Vöröskj, Stomfa, Bajnóc, Szomolány atd.), ale někteří členové rozvětveného rodu žili také v rakouských zemích a v Českém království. Prapředkem hrabat Pálffy (odvozeno z lat. Pauli filius) byl pravděpodobně Paulus Konth, připomínaný kolem r. 1383. Díky sňatku Pála Pálffyho a Kláry Bakócz von Erdj d obdržela roku 1517 rodina predikát „von Erdj d“, v dubnu 1581 získali maďarský baronát, roku 1599 byli povýšeni do říšského hraběcího stavu a v roce 1634 jim byl potvrzen maďarský hraběcí stav. Rod se pak rozdělil díky synům Lipóta (Leopolda) hraběte Pálffy (+1720) do třech hlavních linií - Miklós (+1773), Lipót (+1773) a Rezsj (Rudolph, +1768). Potomkům hraběte Miklóse (tzv. starší mikulášská linie) byl roku 1807 udělen knížecí titul.

Rod se sice do Čech částečně dostal již koncem 16. století, ale většího významu zde nabyli až po roce 1872 příslušníci tzv. mladší mikulášské linie. Tehdy zdědil hrabě Karl Eduard po svém bezdětném strýci Johannu hraběti von Kolowrat - Krakovsky panství Březnici a Merklín, k tomu zároveň titul „svobodný pán z Újezda“. Karl Eduard byl rovněž politicky činný. V letech 1883 - 1901 zasedal na českém zemském sněmu, od roku 1889 v říšské radě za konzervativní šlechtu. Vždy se řadil ke stoupencům a obhájcům českého státního práva v rámci Rakousko - uherské říše. Dědičný pán na Bibersburgu, Karl Eduard hrabě Pálffy von Erdj d, svobodný pán z Újezda, c. a k. komoří a tajný rada, dědičný vrchní župan v Pozsonyi, čestný rytíř suverénního řádu maltézských rytířů etc. zemřel v Hradišti u Blovic dne 12. června 1915. Po něm se ujal správy panství Březnice, Merklín, Hradiště a Retzhof ve Štýrsku jeho 43letý syn Johann Nepomuk, pobývajícím často v malebné jihočeské Březnici. Za jeho života měla pálffyovská dominia v Českém království celkovou výměru 9.140 hektarů. Po roce 1918 hrabě Johann prodal Hradiště pražské firmě Adolf Klikar a spol., nadále mu však zůstaly, byť zmenšené pozemkovou reformou, Březnice a Merklín. O tento majetek přišel v roce 1945, kdy mu stát jako Maďarovi vše ukradl bez ohledu na veškeré předchozí zásluhy a loajální postoje. V současnosti tato pošlost žije převážně v Rakousku, někteří členové rodiny dokonce stále hovoří i maďarsky.

Literatura: Deutsche Grafen - Häuser der Gegenwart, III. Band. Leipzig 1854.

Genealogisches Handbuch der gräflichen Häuser, Band XIV., Limburg a. d. L. 1993.

Gothaisches Genealogisches Taschenbuch Gräflichen Häuser. Gotha 1927.

LIŠKOVÁ, Marie: Slovník představitelů zemské samosprávy v Čechách v letech 1861 - 1913. Praha 1994.

Státní archiv v Plzni. Průvodce po archivních fondech, sv. 4. Praha 1975.